

Karácsonyi 1. ünnepi istentisztelet

2022. december 25-én

Énekek: 328,1-4 182 327 323,4 323,5 úrvacsora: 323,6 440 315,5-7

Lekció: Lk 8,26-39

[26](#) Azután áthajóztak a gadaraiak földjére, amely Galileával átellenben fekszik. [27](#) Amikor partra szállt, a város felől szembejött vele egy ember, akiben ördögök voltak. Már régóta nem vett magára ruhát, és nem házban lakott, hanem sírboltokban. [28](#) Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, leborult előtte, és hangosan ezt mondta: Mi közöm hozzád Jézus, a magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem! [29](#) Jézus megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki ebből az emberből. Mivel az régóta tartotta megszállva, láncokkal és bilincsekkel kötözték meg, úgy őrizték, de ő elszaggatta a kötelékeket, a gonosz lélek pedig a pusztába hajtotta. [30](#) Jézus megkérdezte tőle: Mi a neved? Az így felelt: Légió! – mert sok ördög költözött bele. [31](#) Ezek nagyon kérték őt, ne parancsolja őket vissza az alvilágba. [32](#) Ott a hegyen egy nagy disznónyáját legeltettek; arra kérték őt a gonosz lelkek, engedje meg, hogy azokba mehessenek. Ő pedig megengedte nekik. [33](#) Kijöttek az ördögök az emberből, és belementek a disznókba. A nyáj a meredekről a tóba rohant, és belefulladt. [34](#) A pásztorok a történet láttára elfutottak, és elvitték a hírt a városba és a környékre. [35](#) Az emberek erre kijöttek, hogy lássák, mi történt. Amint odaértek, megdöbbenve látták, hogy felöltözve és ép elmével ül Jézus lábánál az az ember, akiből kimentek az ördögök. [36](#) Akik látták, elbeszélték nekik, hogyan szabadult meg a megszállott. [37](#) Ekkor Gadara vidékének egész népe kérte őt, hogy menjen el tőlük, mert nagy félelem lett úrrá rajtuk. Jézus ekkor hajóra szállt, és visszatért. [38](#) Az az ember pedig, akiből kimentek az ördögök, arra kérte, hogy vele maradjon. De Jézus elküldte, ezt mondva neki: [39](#) Térj haza, és beszéld el, mit tett veled az Isten. Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.

„(Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert) ő fogja megszabadítani népét bűneiből.” (Mt 1,21)

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Mielőtt bárki is megbotránkozva kérdezné, hogy hol van a **karácsonyi történet**, hadd mondjam el, hogy **itt van**, a hallott igében. Még pedig nem én

választottam, hanem **Isten adta**. Ez a mai napra kijelölt ige, bizonyára sokan már olvasták is. Benne van a karácsony lényege, üzenete a maga teljességében.

Nem akarom senkiben összetörni a karácsonyi képet, de azt a hangulatot, idillt igen, amit köréje fontunk – hogy lássuk a valóságot. Értsük az üzenetét, amelyre minden embernek szüksége van, hogy **ne legyen hiábavaló** a karácsonyozása. Csak legyen nyitott a szívünk, hogy felismerjük és befogadjuk a Szabadító Úr Jézus Krisztust! Ez nem is olyan könnyű, mert a karácsonnyal kapcsolatos legtöbb igyekezetünkkel pontosan az ellenkezőjét szoktuk elérni: Éppen nem az Úr Jézus lesz a középpontban, éppen nem Ő, Akiről szólna minden. Bizony, találóan mondja **Lukátsi Vilma** verse:

Ringatjuk a betlehemi bölcsőt

immár közel kétezer éve:

aludj, **aludj isteni Gyermekek!**

Jóakaratra, békecsendbe

pólyálnánk egész életünkben,

elaltatnánk a szelíd Hangot,

mikor megszólal, ha a lélek

legmélye Megváltót fogamzott.

Elaltatnánk: Ne lásson minket,

csak évről-évre ünnepeinknek

illő háttere legyen

s ha szól is néha, csendesen,

csak az a szent Gyermekek maradjon!

S hogy el ne guruljon glóriája:

ráénekeljük zengőn, szépen

karácsonyi harmóniára.

Nem azt érezzük-e titokban,

hogy ostort fon, és végigver rajtunk,

mert a Szentlélek templomába

helyette - bálványokat rakunk?

Azért – ha ringatjuk is a bölcsőt

közel kétezer éve immár,

jaj nekünk, ha Ő kívül van,

s bűnbánó szónkra hiába vár!

Hát **ne ringassuk a bölcsőt!** Bizony, a „Csendes éj... szent Fiú aludjál” hangulata sokkal közelebb van a szívünkhöz, mint az, hogy **Isten Megváltót, szabadítót adott nekünk**, Benne, emberi testben Ő jött közénk. Mert **a karácsony** nem egy hangulatos, idillikus ábrándos világ, lehetőleg behavazott tájjal, hanem **az a valóság**, hogy *úgy szerette Isten ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte* (Jn 3,16). *Hogy megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak* (Zsid 2,15).

Kedves Testvéreim! Mi pedig ilyenkor rendszerint **altatunk, és altatásra várunk.** Kedves, megnyugtató dolgokra, pedig **ébredtőre van szükség!** Arra, hogy meglássuk, hova tartunk, miben vagyunk – és főleg azt, ha fel- és elismerjük nyomorúságunkat, hogy **Isten adott megoldást:** Szabadítót küldött **Fia** személyében. **Ő a karácsony ajándéka** számunkra. Aki halából életre hív.

Ugyanis, ha altatást, ringatást kapunk, akkor **Ő** kimarad az életünkből. Csupán egy **kellék** lesz. **Díszlet** a magunk szerinti ünnepléshez, aminek sokszor semmi köze Hozzá. Nem ilyenek a karácsonyaink? Elveszik a sok minden között a lényeg, mert **a lényegtelen válik fontossá.** Azért ma lássuk meg, hogy Kit is adott nekünk Isten? **Szabadítót!** Miért? Mert szükségünk van rá! Mert Nélküle elvesztettek vagyunk és azok is maradunk. A hallott történetünk éppen ezt mutatja be.

Jézus a gadaraiak földjére, pogány területre érkezik. Valakiért, akinek szabadulásra van szüksége. Őbenne adta Isten a Szabadító. **Neki az egy is fontos,** megteszi érte a fárasztó utat.

Ennek az embernek az állapota **reménytelen.** Nem beszámítható a viselkedése, örült – az ilyet le szoktuk írni... ön- és közveszélyes... **Szenved** ettől ő, de a környezete is. Tehetetlenek, megpróbálnak emberi módon védekezni, amivel neki **még több szenvedést** okoznak. Erre az állapotra nincs gyógymód. Nagyobb erővel van dolguk, mint amivel vele bírnának.

Kedves Testvéreim! Ebbe a világba érkezett meg Isten egyszülött Fia emberi testben. És **ilyen a mi embervilágunk azóta is.** Kemény, kegyetlen, rideg. Minden tudományunk, technikánk, vívmányunk és eredményeink ellenére is **változatlan a tehetetlenség azzal a nyomorúsággal** szemben, ami a szívekben van. Ami fölött nincs hatalmunk, aminek a gyökere a bűn, az Istentől elszakított állapot, a sátán hatalma, és aminek a kiteljesedése a kárhozat. De az Úr Jézus hatalma nagyobb, **Ő a Szabadító** akkor is és ma is. Aki jött, hogy cselekedjen értünk, bennünk. Ahogyan tette a gadaraiak földjén.

Ez az ember **leborul** Jézus előtt, **Isten Fiának ismeri fel** és szólítja Őt. Eközben az ördög még jobban gyötri, kínozza, mert tudja, hogy itt az ideje már letelt. Azonban azért is van ez, mert amikor az Úr Jézus belenyúl az ember életébe, az **sokszor fájdalmas** lesz a szív régi gazdája miatt – ezért akár menekülnénk is – de **nem Ő az, aki gyötör,** hanem az addigi állapotunk. Így van ezzel az emberrel is. Azzal, hogy leborul Előtte, mégis valami olyasmit mond el, amit Simon a csodálatos halfogáskor: „*Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok Uram!*” Mert Jézus tisztasága mellett átélni a maga tisztátalanságát, méltatlanságát. Így borul le Előtte ez az ember is, akiben a **Légió** van. **Ő** pedig nem megy el, hanem cselekszik, szabadít, megtöri a sátán hatalmát. Erre koncentráljunk, ne a disznókra.

A disznónyáj tóba rohanása és pusztulása érzékelteti, **milyen iszonyatos erővel gyötörte** az ördög ezt az embert! Mennyire szánalmas állapotban volt, nem tehetett ellene semmit. Ennek vetett véget Jézus. És **a szabadítás teljes:** íme, már ép elmével, felöltözve ül ez az ember Jézus lábánál, amikor kijönnek a városból az

emberek, hogy utána járjanak a történeteknek. **Micsoda öröm és szabadítás** ez nekik is! Hiszen már nem jelent rájuk veszélyt! Jött valaki hatalmasabb. **Gadarában csoda történt.** De mennyire szomorú, hogy ezt nem látják, illetve **nem ezt látják.** Csak a kárt. És ilyen áron inkább **nem kell Jézus,** menjen el!

A szabadulás jó lenne, de nem Jézus feltételeivel – Ő menjen el, nincs Rá (tovább) szükség, ha ez lemondással jár... Az, hogy esetleg nekik is szükségük lenne Rá, meg sem fordul a fejükben... **Féltik magukat Tőle...** Egy valaki nem gondolja így: Aki átélte a különbséget! Ő tudja, milyen nyomorúságos volt az élete azelőtt, és milyen lett most. Ő rendíthetetlenül tudja, kicsoda a számára Jézus. Igazi **életváltáson** ment át. A régi elmúlt, íme, újja lett minden. Megszabadult.

Szomorú, hogy a gadaraiaknak nem kell Jézus, **elküldik,** Ő pedig nem erőlteti magát rájuk, el is megy... Az emberek végzetes rossz döntése ez, azóta is, mindig... **Ma vajon kell? Ő kell?** Vagy csak a róla szóló kellékek?

Kedves Testvéreim! Ez a történet ugyancsak a mi tehetetlen, vergődő **világunk bemutatása.** Megérthetjük belőle az **Úr Jézus küldetését,** Aki ide érkezett, hogy szabadítónk legyen. Csupán annyi az eltérés, hogy Jézus nem áthajózott, hanem a **mennyből a földre jött el közénk,** hogy szabadítónkká legyen. Mert szükségünk van Rá. Hiába díszítettünk fel mindent, vesszük körül magunkat ünnepi hangulattal, kellékekkel, ha a **szívünk állapota változatlan** marad. Majd, ha elmúlik az ünnep, kipihenjük a fáradságait és minden visszarendeződik a korábbi küzdelemhez...

Ne legyen így! Engedjük azért, hogy a szívünkre beszéljen az ige, hogy szembesítsen azzal, kik vagyunk és Kire van szükségünk. Ne küldjük el Őt, ne zárjuk ki a karácsonyunkból, de az életünkéből sem. Hiszen Ő igazi változást, megújulást akar adni – önmagával együtt. Hogy akik találkoznak Vele, ma is elmondhassák, hogy mit tett értük és mit végzett el bennük az Isten kegyelme. Ő azért jött, hogy ha kitettük magunkat az ige hatásának, **másképp mehessünk el** innen, mint ahogyan ide jöttünk. Elveszetteből megtaláltakká, gyógyíthatatlanból gyógyultakká lehessünk. Ez a karácsonyi evangélium, az az üzenet, amit **kár lenne nem meghallani.** Hiszen minden más csak múltó hangulat.

Egyáltalán **nem szégyen leborulni** Előtte, elmondani, hogy kik, milyenek vagyunk, és elfogadni, hogy Isten Fia szabadítóként közeledik hozzánk. Ő **nem gyötör, de elveszi a gyötrelmet és visszahelyez** oda, ahonnan a nyomorúságunk kiűzött. Letehetjük Nála terheinket. Odaülhetünk lábához.

Kedves Testvéreim! Miközben a gadaraiak elküldik az Úr Jézust, az, akit meggyógyított, Vele akar maradni. Mit mond neki Jézus? „*Térj haza, és beszélj el, mit tett veled az Isten*”. **Menj haza** a tiedhez, és **mondd el** nekik... Oda, ahol ismernek, ahol tudják, ki voltál eddig... Akik **látni fogják, hogy valóban új ember vagy.** Mondd el nekik... légy örömhírvivő... nekik is szükségük van rá. Mert a karácsonyi üzenet ilyen **életet újító örömhír.** Azokra bízva Isten a továbbadását, akik maguk is találkoztak a Megváltó Úr Jézus hatalmával, szeretetével. Közéjük tartozhat, aki leborult előtte és átélte szabadító hatalmát ma is. Legyen így az életünkben. **Ámen**

